

Giới thiệu Mò Lên Giường Của Em

Tiểu Tang đã dùng hết sức của mình để thoát khỏi anh ta, nhưng chẳng được bao lâu thì tứ chi cô mềm ra, anh ta kéo hai tay cô ra phía sau và đè cô xuống. Cô quyết định từ bỏ ý nghĩ thoát khỏi anh ta rồi dùng mắt tròng chăm chăm vào anh ta...

Bạn đang đọc truyện *Mò Lên Giường Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1

Làm cho buổi yến tiệc vốn huyền ảo đột nhiên yên tĩnh lại, một người phụ nữ mặc bộ váy dạ hội màu xanh ngọc bích đang vội vàng và vụng về lau rượu dính trên váy. Người phụ nữ đứng đối diện với chiếc váy màu đỏ thì với một khuôn mặt đắc ý đang lắc lắc chiếc ly rỗng trong tay: “Là Bạch tiểu thư à, tôi nói ai mà đi đứng mất mũi để đi đâu không biết.”

Bạch Đình vừa tức vừa xấu hổ, chiếc váy vốn đã mỏng lúc này bị ngấm nước đã đang dần dần dính vào người cô và để lộ ra nội y bên trong, đứng vụng xung quanh là một đám người, nhưng không có một ai dám đứng ra, dù gì thì đây là hai người phụ nữ có tiếng mà bọn họ không thể tùy ý dấy đưa vào được.

Tiểu Tang đang ngồi ở trong một góc sắp ngủ mất rồi, đột nhiên bị tiếng ầm ĩ đánh thức. Cô đi ra xem xem, bình tĩnh kéo từ túi ra một chiếc khăn choàng, nhưng đột nhiên lại nghe thấy phía bên đó vang lên tiếng ồn ào, cô giữ chiếc khăn choàng và len lỏi vào trong

Lúc này, Bạch Đình đang khoác trên người một chiếc áo vest, khuôn mặt đầy sự cảm kích.

Đứng bên cạnh cô là một người đàn ông, cho dù chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng, khuôn mặt anh tú thoát tục của anh không phải ai cũng so sánh được, một tay cho vào túi quần, sắc thái tự nhiên, đôi môi hơi mím lại, giống như quý tộc thời trung cổ, rõ ràng là phi phàm.

“Đó chẳng phải là Hoắc Thiệu Khiêm sao?”

“Đúng là nhị thiếu gia của Hoắc gia rồi, Bạch tiểu thư quyến rũ được anh ấy từ khi nào thế...”

Bên cạnh tiếng bàn tán sôi nổi vang lên, người phụ nữ mặc chiếc váy màu đỏ tức đỏ mặt lên, vốn cô ta định làm cho Bạch Đình xấu hổ, nhưng ngược lại cô ta đã gây ông đập lưng ông, cô ta không can tâm liếc mắt trợn trừng nhìn Hoắc Thiệu Khiêm một cái rồi tức giận rời đi.

Hoắc Thiệu Khiêm rút chiếc khăn tay ra, khẽ mỉm cười: “Không sao chứ!”

Nụ cười đó làm cho Bạch Đình có chút ngơ ngời ra, sau đó giật mình, ngại ngần mở miệng: “Vừa nãy cảm ơn anh....” mặt cô hơi nóng lên, Bạch Đình quay đầu sang một bên không tự nhiên lắm, lại nhìn thấy Tiểu Tang liền vẫy tay: “Tiểu Tang.”

Tiểu Tang chỉ tay thể hiện rằng bản thân sẽ đợi cô ở bên đó.

Bạch Đình gật đầu, quay đầu lại thì đang nhìn thấy Hoắc Thiệu Khiêm đang nhìn theo bóng dáng của Tiểu Tang, cười nói: “Đó là người luôn ở bên cạnh chăm sóc tôi coi như là bảo mẫu Tiểu Tang.”

“Tiểu Tang.” Hoắc Thiệu Khiêm chỉ liếc nhìn Tiểu Tang như thể chẳng chú ý lắm, miệng nhoen cười nhưng như không cười: “Cái tên nghe khá thú vị.”

Bạch Đình không hiểu, Hoắc Thiệu Khiêm liền đưa tay ra: “Không biết có thể mời tiểu thư xinh đẹp nhảy một điệu không?”

Đương nhiên là không từ chối, một đôi kim đồng ngọc nữ làm cho bao người phải ngược nhìn.

Tiểu Tang ngồi trong góc lại ngáp dài một cái, dụi dụi mắt, chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh rửa mặt.

Vừa đi tới cửa nhà vệ sinh, liền nghe thấy một giọng nữ quen thuộc, nghĩ tới cảnh Bạch Đình vừa xung đột với cô ta, Tiểu Tang định đợi cô ta đi ra rồi mình mới vào.

“A lô, việc anh ta bảo tôi làm tôi đã làm rồi, anh ta muốn anh hùng cứu mỹ nhân cũng thành công rồi, những bức ảnh đó có thể trả cho tôi được chưa...”

Tiểu Tang đứng ở ngoài nghe một lát mới quay người rời đi nhưng dường như có suy nghĩ gì đó.

Khi buổi yến tiệc tan, Tiểu Tang lái xe tới cửa khách sạn, Tiểu Tang và Hoắc Thiệu Khiêm ở cửa khách sạn lưu luyến không rời, Hoắc Thiệu Khiêm ghé vào tai Bạch Đình nói câu gì đó rồi Bạch Đình đưa tay đập khẽ vào ngực Hoắc Thiệu Khiêm, anh ta tranh thủ lúc đó mà túm lấy tay Bạch Đình.

Tiểu Tang muốn lái xe rời đi, nhưng lại nghe thấy có gọi gõ vào cửa xe, mở cửa kính xuống, là Bạch Đình, cô với khuôn mặt đỏ lên: “Tiểu Tang, em về

trước đi, lát nữa Hoắc Thiệu Khiêm sẽ đưa chị về.”

“Là Tiểu Tang à?” Hoắc Thiệu Khiêm đột nhiên xuất hiện, cúi người xuống, cười híp mắt lại: “Có muốn cùng đi chơi không?”

Tiểu Tang với khuôn mặt lạnh lùng không chút biểu cảm khời động xe rời đi.

Hoắc Thiệu Khiêm không hiểu gì, nhìn Bạch Đình đang vẫy tay chào nói: “Anh đặc tội gì với cô ấy à?”

Bạch Đình cười: “Ha ha, đừng để ý, tính cách Tiểu Tang lúc nào cũng như vậy.

Hoắc Thiệu Khiêm nhún vai, khoác một tay lên vai Bạch Đình, ánh mắt lại nhìn chăm chăm về phía Tiểu Tang lái xe rời đi.

Tiểu Tang về tới căn biệt thự mà Bạch Đình ở, với tư cách là người bảo mẫu lúc nào cũng theo sát Bạch Đình, một ngày 24h đồng hồ cô đều phải ở bên cạnh Bạch Đình, trừ buổi tối ngày hôm nay là trường hợp đặc biệt.

Vừa về tới nhà, Tiểu Tang quăng mình xuống giường, lật người một cái rồi nằm ngủ.

Trong cơn mơ hồ, đột nhiên cô lọt vào lòng của một người lạ, với mùi thuốc lá và mùi nước hoa nhè nhẹ, mùi vị này rất đặc biệt, dường như không đến nỗi quá là đáng ghét.

Cái gì!

Cô mở mắt ra vài giây, cô đột nhiên giật mình suýt nữa thì nhảy dựng lên, nếu cô nhìn không nhầm thì người đàn ông bên cạnh đang nhìn cô cười không nên xuất hiện ở đây mới phải.

“A.....”

Vừa lên tiếng liền bị Hoắc Thiệu Khiêm lấy tay bịt mồm lại, Tiểu Tang cố gắng vùng vẫy ra, nhưng bản thân là con gái sức lực đã yếu, chẳng bao lâu tứ chi của cô đều mềm nhũn ra và bị anh vắt ra phía sau ấn xuống giường.

Cô lập tức không vùng vẫy nữa, khuôn mặt đầy cảnh giác và phòng bị nhìn anh ta chăm chăm.

Người đàn ông “suyt” một tiếng rồi cười, hóm lên má cô, lại nhìn cô, khẽ thì thầm: “Yên tâm, tuy anh rất muốn có em nhưng tối nay anh sẽ không làm vậy, ngày tháng còn dài.”

Tiểu Tang “ư ư” hai tiếng, Hoắc Thiệu Khiêm dường như nghe hiểu vậy, giả vờ với khuôn mặt khó xử: “Cái gì? Em muốn anh với em....sao?”

Tiểu Tang đột nhiên tròn trừng mắt, lại bắt đầu vùng vẫy, Hoắc Thiệu Khiêm không dễ dàng để lại không chế cô, có chút tức giận: “Đừng động đậy, anh sắp không kiềm chế được rồi!”

Tiểu Tang chỉ có thể không can tâm mà yên tĩnh, ánh mắt cô nhìn anh ta như muốn nói: “ngươi cứ thử động vào lão nương thử xem.”

Hoắc Thiệu Khiêm không thể bỏ hai tay ra, chỉ biết dùng miệng ghé sát vào tai cô nói: “Trời sáng anh sẽ đi, tin anh.”

Tin cái đầu anh ý! Đồ ngụy quân tử!

Hơi thở ấm nóng của đàn ông phả vào bên tai Tiểu Tang, một cảm giác tê dại được lan truyền khắp cơ thể, Tiểu Tang không tự chủ nuốt nước bọt ực một cái, rồi sau đó lại tự cảm thấy thật mất mặt.

Hoắc Thiệu Khiêm khẽ cười rồi lên tiếng: “Nếu em muốn anh làm gì với em thì anh cũng không ý kiến gì!”

Tiểu Tang chẳng thèm để ý tới anh ta, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa, có chút bất an, bản thân không phải là người ở đây, lại không có học thức, bằng cấp gì, tìm một công việc cũng chẳng phải dễ dàng.

“Đừng lo lắng, Bạch Đình uống say ngủ rồi....”

Tiểu Tang nhìn anh ta chăm chăm, cái tên ngụy quân tử này sau khi chuốc say tiểu thư, lại muốn tới ăn hiếp cô thế này, đúng là đồ háo sắc mà.

Miệng bị bịt một lúc lâu, hơi thở bắt đầu không ổn định, Tiểu Tang dùng ánh mắt ra hiệu cho anh ta bỏ tay ra.

“Muốn anh bỏ tay ra cũng được, nhưng em phải đồng ý với anh để cho anh ở đây một đêm.”

Tiểu Tang nghiêng răng suy nghĩ một lúc rồi co rúm vai lại gật đầu.

Hoắc Thiệu Khiêm miễn nguyện bỏ tay ra, thở phào một tiếng, quay người nằm ngửa bên cạnh cô.

Tiểu Tang ho lên thì thiếu không khí, cô vận động tứ chi đang tê đi một chút, bên cạnh lại truyền tới giọng nói yếu ớt của một người: “Em dám đi ngày mai anh sẽ nói với tiểu thư nhà em rằng em quyến rũ anh.”

Thầm mắng trong lòng một tiếng, Tiểu Tang dừng lại việc đang khẽ luồn người trượt xuống dưới, lại từ từ đẩy người lên trên về chỗ cũ, cô nhỏ ra hai từ: “Đề tiện!”

Hoắc Thiệu Khiêm dường như tâm trạng rất tốt, nhắm mắt lại, quay lưng vào cô và ngủ.

Hơi thở của anh ta dần dần ổn định, lúc này Tiểu Tang mới thở phào một tiếng, dùng chằm chằm kín người lại, ngay cả tóc cũng không hở ra ngoài, ngủ mà nom nớp lo sợ.

Đang ngủ, đột nhiên có người kéo chân cô ra, tiếp sau đó là đôi bàn tay lạnh thò vào trong, mở mắt ra, Hoắc Thiệu Khiêm đang cười cợt nhìn cô: “Tiểu Tang, em là cái đồ ngốc, anh là một thằng đàn ông đấy, sao có thể ngồi im một chỗ khi em nằm bên cạnh thế này chứ, mau lại đây nào!”

Nói xong, đột nhiên anh ta nhảy bổ lên người cô!

“Không!”

Tiểu Tang giật mình mở mắt ra, hóa ra chỉ là một giấc mơ, cô quay trái quay phải nhìn bên cạnh mình, trống trơn không có ai cả.

Cô thở phào một tiếng, lại nằm thông thoải ra, trời đã bắt đầu sáng lờ mờ, bên ngoài hình như còn lất phất mưa, Tiểu Tang lật người đi lật người lại nhưng làm thế nào cũng không ngủ được.

.....

Bạch Đình dạo gần đây tâm trạng khá kì lạ, đang ở trong phòng thay đồ rộng lớn để chọn đồ, đột nhiên cô liền đẩy cả một dãy quần áo xuống đất, buồn bã ngồi dưới đất gục đầu lên hai đầu gối.

Tiểu Tang lặng lẽ thu đóng quần áo lên, rồi hỏi: “Tiểu thư, chị vẫn ổn chứ?”

Bạn đang đọc truyện *Mô Lên Giường Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 2

Bạch Đình vẫn ngồi dưới đất, trả lời: “Không ổn chút nào, có một người rất đáng ghét!”

Cô đang nói tới Hoắc Thiệu Khiêm sao? Tiểu Tang dừng lại vài giây, trong đầu liền hiện ra cảnh tối ngày hôm qua, cô liền mở miệng một cách không tự chủ: “Cái tên khốn nạn đó sao....”

Bạch Đình thở dài một tiếng, xoa xoa hai đầu gối rồi đứng lên: “Nhưng ba chị lại thích anh ta, muốn tối nay chị đi ăn cơm cùng anh ta, phiền chết đi được!”

“Hoắc tiên sinh...người đó nhìn có vẻ rất chảnh hoa....”

“Em rất thân với Thiệu Khiêm à?” Bạch Đình nheo mày, nhìn Tiểu Tang hỏi.

“Không. Không thân....sao em có thể quen biết với thiếu gia của gia đình giàu có chứ.” Tiểu Tang quay đầu đi, tiếp tục thu dọn quần áo, đang nghĩ xem có nên nói chuyện hôm ở cửa nhà vệ sinh nghe được cho Bạch Đình không, suy nghĩ hồi lâu rồi cô mới mở miệng: “Tiểu thư, nếu em nói chuyện ở buổi yến tiệc ngày hôm đó đều là chủ ý của Hoắc thiếu gia chị tin không?”

Một lúc lâu không có được câu trả lời, Tiểu Tang quay đầu lại đây về nghỉ ngơi, phía sau lưng sớm đã không thấy bóng dáng Bạch Đình đâu rồi.

Tuy Bạch Đình đang có chút tính cách tiểu thư, nhưng vẫn đưa Tiểu Tang tới của một nhà hàng ăn kiểu Ý ở thành phố này.

Nhân viên phục vụ vừa đưa hai người tới bàn ăn đã định sẵn, nhìn người đàn ông ngồi ở phía đối diện, Tiểu Tang trong lòng tự nhiên lại thở phào một tiếng.

Hóa ra không phải là Hoắc Thiệu Khiêm.

Người đàn ông phía đối diện là con trai độc nhất của chủ tịch hội đồng quản trị tập đoàn Triệu Thị - Triệu Hàng Chi. Nhìn thấy hai người bọn họ, anh ta đứng lên khẽ cười, nụ cười nhoen nheng, khuôn mặt với làn da trắng, là một chàng trai khá đẹp trai.

“Mời hai vị tiểu thư ngồi.” Triệu Hàng Chi kéo ghế ra cho Bạch Đình, Tiểu Tang vội vàng xua tay, trường hợp xem mặt thế này, bản thân ngồi ở đây e rằng không phù hợp lắm: “Tôi....tôi ngồi bên cạnh là được rồi.”

Triệu Hàng Chi cũng không ngăn cô lại, đột nhiên như hiểu ra: “Nghe nói nhà hàng này hôm nay đã được mọi người đặt trước hết rồi, hóa ra bàn bên cạnh là vị tiểu thư đây đã đặt trước.”

Tiểu Tang lúng túng dừng bước lại, nhìn Bạch Đình nói: “Tiểu thư, em ở phía ngoài đợi chị.”

Bạch Đình vừa ngồi xuống vừa nói: “Bên ngoài lạnh lắm, ngồi xuống đi.”

“Cái này....” Tiểu Tang có chút do dự, Triệu Hàng Chi cũng đã kéo ghế ra cho cô, cười rạn rở, cũng không dễ để từ chối, Tiểu Tang chỉ có thể ngồi xuống.

Khi mà Tiểu Tang đang chiến đấu với con cua trong đĩa, Bạch Đình ngồi bên cạnh có chút bực dọc, nói chuyện cũng có chút không tập trung.

Triệu Hàng Chi cảm thấy vô vị, anh ta nâng ly rượu lên, mở miệng: “Bạch tiểu thư, hai bác bên nhà và cha tôi đều cảm thấy gia thế cũng như hoàn cảnh gia đình của hai nhà ta là phù hợp nhất để kết hôn, bây giờ chỉ đợi ý kiến của Bạch tiểu thư.....”

Bạch Đình ngẩng đầu lên nhìn anh ta: “Cha tôi đã đồng ý rồi thì còn hỏi tôi làm cái gì?”

Sắc mặt Triệu Hàng Chi hơi có chút lúng túng, nhưng vẫn cố giữ nụ cười lịch thiệp trên môi: “Đương nhiên là phải hỏi ý kiến của tiểu thư rồi.”

“Vậy thì có phải là cũng nên hỏi ý kiến của chàng trai này không?” một giọng nam quen thuộc vang lên, thần sắc ba người đột nhiên thay đổi.

Bạch Đình vui mừng đứng lên, Tiểu Tang đặt chiếc chân cua trên tay xuống, neho mày lại, kinh ngạc nhìn Triệu Hàng Chi ngồi bên phía đối diện.

Hoắc Thiệu Khiêm không biết từ khi nào đã ngồi ở bàn bên cạnh, vừa lắc lắc ly rượu trên tay vừa nhìn chăm chăm Bạch Đình rất nghiêm túc, dường như anh ta đang thực sự chờ đợi một câu trả lời.

“Thiệu Khiêm, sao anh lại ở đây?” trên mặt Bạch Đình là một nét vui mừng không thể kìm nén lại được.

“Đương nhiên là em đã thu hút anh tới đây rồi.”

Những lời mật ngọt của soái ca lúc nào cũng có tác dụng nhất, cho dù là một lời nói thô tục như vậy cũng làm cho khuôn mặt Bạch Đình đỏ ửng lên.

Triệu Hàng Chi đứng lên, nụ cười nhạt đi vài phần, đưa tay ra: “Nghe danh Hoắc thiếu gia đã lâu, tại hạ là Triệu Hàng Chi.”

Hoắc Thiệu Khiêm đặt ly rượu xuống, từ từ đứng lên, đưa tay ra nhưng lại đặt lên eo Bạch Đình, quay đầu sang nói với Bạch Đình: “Em giấu anh đi xem mặt, có phải là không cần anh nữa không?”

Bạch Đình vội vàng lắc đầu: “Là ba em ép em tới.”

Triệu Hàng Chi lúng túng thu tay về, sắc mặt có chút phẫn nộ: “Hoắc thiếu gia đang coi thường tại hạ sao?”

Hoắc Thiệu Khiêm ngẩng đầu liếc nhìn Triệu Hàng Chi, tỏ ra hết sức tự nhiên, người đàn ông này lúc nào cũng trong cái bộ dạng sừng sững như núi thái sơn thế này, anh ta nhưn mày nói: “Nếu tôi nói là đúng thì sao? Anh sẽ cần tôi à?”

“Phụt!” Tiểu Tang không nhịn được mà bật cười, rồi cô phát hiện là cả ba người đang nhìn mình, cô ngại ngùng gờ chiếc chân cua trên tay mình lên, nói vẻ ngượng ngùng: “Tôi đang cười chiếc chân cua này....”

Lúc này Hoắc Thiệu Khiêm mới hướng ánh mắt về phía cô, dường như bây giờ mới phát hiện ra cô cũng ở đây, anh ta nhìn cô cười một cái tỏ ý chào hỏi.

Thế nhưng, Tiểu Tang không hề cảm thấy bản thân còn thể diện hơn Triệu Hàng Chi chút nào, ngược lại có chút chua xót, Triệu Hàng Chi gia thế cũng không phải loại tầm thường, còn bản thân thì chỉ là một bảo mẫu không hơn không kém.

Không biết Hoắc Thiệu Khiêm đã nói gì vào tai Bạch Đình mà Bạch Đình cười cười rồi gật đầu, quay sang nói với Tiểu Tang: “Tiểu Tang, em ăn xong thì về nhà trước đi, chị và Thiệu Khiêm còn có việc đi trước đây!”

Trước khi đi, Hoắc Thiệu Khiêm còn quay đầu lại nhìn Tiểu Tang với ánh nhìn sâu sắc, Tiểu Tang tức giận trừng mắt lên nhìn lại anh ta, cái bộ dạng đó của cô lại làm cho Hoắc Thiệu Khiêm bật cười.

Hai người bọn họ đi rồi, Tiểu Tang mới thấy nhẹ nhõm ngồi xuống, lại nhìn thấy Triệu Hàng Chi phía đối diện nhìn cô với khuôn mặt chán nản, cô lúng túng chỉ tay vào chiếc cang cua: “Tôi còn có thể tiếp tục ăn không?”

Tuy sắc mặt Triệu Hàng Chi không tốt nhưng cũng không phải người vô lý, anh gật đầu, ra hiệu cho người phục vụ phía sau và gọi một chai Whisky.

Tiểu Tang từ trước tới nay chưa bao giờ được uống whisky, hỏi: “Tôi có thể uống một chút không?”

Triệu Hàng Chi rót cho cô một phần ba ly, Tiểu Tang nếm một ngụm, một giây sau thì nhổ hết ra ngoài, cô nhăn mặt nói: “Khó uống quá!”

Triệu Hàng Chi cũng không chê cô quê mùa, chỉ khẽ cười, sau đó uống hết ly rượu trên tay.

Không biết do ngậm rượu đó hay vì lý do gì khác, cô đột nhiên như biến thành con người khác, đưa ly rượu lên miệng uống hết trong một ngụm, rồi ho lên vì khó chịu.

Triệu Hàng Chi bắt đầu cười lớn ha ha: “Cô rất thú vị.”

Hậu quả của việc uống rượu vào là cơ thể thấy hưng phấn, cũng to gan hơn, cô với tay qua bàn, đặt lên cổ Triệu Hàng Chi, cô nghe thấy tiếng nói của mình bắt đầu vang lên: “Triệu Hàng Chi, tôi ủng hộ anh, cái tên Hoắc Thiệu Khiêm kia chẳng phải người tốt đẹp gì.”

Triệu Hàng Chi nhướn mày lên, lại rót cho Tiểu Tang một ly nữa: “Sao cô biết anh ta không phải là người tốt.”

Tối hôm đó Tiểu Tang đã uống khá nhiều whisky, cũng đã nói rất nhiều, và sau cùng đã rời khỏi nhà hàng đó thế nào cô cũng không nhớ nữa.

.....

“Em là áng mây đẹp nhất trong lòng anh, sao mới có thể giữ em lại! giữ em lại...”

Tiểu Tang đứng ở cửa xe phía ghế cạnh ghế lái của Triệu Hàng Chi, cô hát âm một câu nhưng không còn rõ tiếng, miệng thì cười toe toét.

Triệu Hàng Chi vừa lái xe, vừa hận không thể tháo chiếc tất ra mà nhét vào mồm Tiểu Tang, đúng là không nên cho cô uống nhiều như thế, cũng có chút hối hận vì đã đem con giận trút lên người cô gái này, anh lái xe chậm lại, lên tiếng mắng: “Mẹ kiếp, đây là báo ứng mà!”

“Giữ em lại!” Tiểu Tang vẫn tiếp tục cất tiếng hát, tai Triệu Hàng Chi như sắp nổ tung ra, cuối cùng cũng tới cổng nhà Bạch Đình, bảo an nhận ra Tiểu Tang, lập tức mở cửa, lại nhìn thấy chiếc xe của Triệu Hàng Chi, và Tiểu Tang trong bộ dạng say khướt, mắt nhìn theo Tiểu Tang rời đi mà có chút kính phục.

Tới cửa, Triệu Hàng Chi đỡ Tiểu Tang xuống xe, Tiểu Tang đứng không vững mà ngã về phía sau, Triệu Hàng Chi cũng nhất thời nghiêng người đỡ lấy cô, hai người như vậy liền ngã xuống.

Tiểu Tang cảm thấy môi mình lạnh đi, đầu óc đột nhiên tỉnh táo hơn rất nhiều, cô vật lộn muốn xô dịch người đi nhưng Triệu Hàng Chi lại không động dậy, chỉ nhìn chăm chăm vào mặt Tiểu Tang.

“Ôc....”

Bụng cô sôi lên ừng ực, cảm giác như những thứ ăn vừa nãy sắp được đẩy ra, Tiểu Tang đẩy Triệu Hàng Chi ra, chạy tới bên bãi cỏ bắt đầu nôn.

Triệu Hàng Chi đưa giấy ăn cho cô, mở miệng: “....Cái đó...với tôi mà buồn nôn thế à?”

“Không, không phải thế....” Tiểu Tang nhận lấy giấy ăn lau miệng, lúng túng không biết phải nói thế nào, lại từ phía sau nghe thấy tiếng nói lạnh lùng.

“Hai vị đúng là có vẻ hào hứng nhỉ.”

Giọng nói mỉa mai đó ngoài của Hoắc Thiệu Khiêm thì còn có thể là của ai khác, Bạch Đình đứng bên cạnh bịt miệng khẽ cười: “Thiệu Khiêm, đều tại anh, phá nhiều bọn họ.”

Hoắc Thiệu Khiêm cười về xin lỗi nhưng trong ánh mắt thì không hề có ý đó, anh ta quàng tay vào vai Bạch Đình đi vào trong.

Tiểu Tang nôn ra rồi nên cũng đã tỉnh rượu rất nhiều, vội vàng đẩy Triệu Hàng Chi vào xe anh ta xua tay bảo đi, lại đứng ở ngoài cửa rất lâu, nghĩ rằng người ở bên trong chắc là ngủ rồi cô mới từ từ đi ra cửa sau, chuẩn bị đi vào đi ngủ.

Vừa mở cửa sau ra, đột nhiên cô liền bị một lực mạnh kéo, Tiểu Tang muốn hét lên nhưng liền bị bịt chặt miệng lại.

Dưới ánh trăng sáng chiếu vào, cô lơ mơ nhìn thấy đôi lông mày rậm của người đó nheo lại, thì thầm vào bên tai cô vẻ vô cùng không vui: “Em để cho hấn ta hôn em?”

Ánh mắt người đàn ông này mang theo sát khí, bình thường Tiểu Tang cũng to gan lớn mật lắm nhưng bây giờ thì hoàn toàn biến mất, cô chỉ có thể lí nhí nói: “Đó không phải là cố ý.”

“Thế cũng không được!”

Hoắc Thiệu Khiêm cúi người xuống, cơ thể cao lớn của anh ta làm cho Tiểu Tang đột nhiên cảm thấy như nghẹt thở, cô lắp ba lắp bắp nói: “Thật....Thật....”

Anh ta cách cô quá gần, gần tới nỗi cô chỉ muốn chạy trốn đi, sặc lên mũi cô toàn là mùi cơ thể anh ta, mắt nhìn anh ta đang dần dần ghé sát vào mặt mình, cô vội vàng lên tiếng: “Tôi vừa mới nôn xong....”

Lúc này cuối cùng cũng như chọc tức vào anh ta, anh ta nheo mắt lại: “Em thích anh ta?”

Tiểu Tang cũng phẫn nộ rồi, bản thân thích ai thì liên quan chớ gì tới anh ta, đặc biệt là cái hạng ngụy quân tử hai mặt này. Cô ngẩng đầu lên, nhìn chăm chăm anh ta: “Không tới lượt anh quản!”

Hoắc Thiệu Khiêm không nói gì thêm, kéo cô lại gần, điên loạn hôn lên môi cô.

Hành động của anh ta rất lỗ mãng, Tiểu Tang không phản kháng, từ trước tới giờ cô không phải là người yếu đuối nhưng lúc này không kìm được mà bật khóc.

Anh ta dừng lại, nhìn cô: “Em ghét anh thế này cơ à?”

Tiểu Tang thút thít nói: “Anh tha cho tôi có được không?”

“Không được!” anh ta nói giọng khàn khàn.

“Tôi có quen biết gì anh đâu, anh tha cho tôi đi có được không...” Tiểu Tang nhanh chóng lau khô nước mắt: “Tôi sẽ không nói những việc này cho tiểu thư biết, anh cũng đừng tìm tôi nữa có được không?”

“Không được.”

Tiểu Tang lại sắp khóc rồi, không biết tiếp theo nên nói gì.

Hoắc Thiệu Khiêm thở dài một tiếng, bỏ cô ra, nói về bức dọc: “Cút, đi đánh răng đi.”

Tiểu Tang giống như nhận được sự đại xá, cô chạy đi như bay.

Nhìn theo hướng Tiểu Tang rời đi, đưa tay ra, rồi lại từ từ thu tay về, đột nhiên anh thấp giọng nói: “Tiểu Tang, em thực sự không nhớ anh rồi...”

.....

Sau buổi tối ngày hôm đó, Hoắc Thiệu Khiêm dường như không xuất hiện nữa, Tiểu Tang an tâm được một tháng, Bạch Đình thì mâu thuẫn với gia đình vì chuyện hôn sự, cha cô ép cô kết hôn với Triệu Hằng Chi, nhưng Bạch Đình lại một lòng hướng về Hoắc Thiệu Khiêm. Tuy là danh tiếng của Hoắc gia hơn Triệu gia rất nhiều, thế nhưng hai nhà Bạch Triệu đã hẹn hôn khi cả hai còn ở trong bụng rồi, cha Bạch Đình cảm thấy trên thương trường Hoắc Thiệu Khiêm quá nham hiểm và tàn nhẫn, ông vẫn thích sự thật thà chất phác của Triệu Hằng Chi hơn.

Để thuyết phục Bạch Đình, cha Bạch Đình đã tìm vệ sĩ bắt Bạch Đình về căn biệt thự chính của Bạch gia, gần như giam lỏng cô.

Tiểu Tang với tư cách là người gần gũi nhất bên Bạch Đình, nhưng lại không về cùng mà được cho phép ở lại trong căn biệt thự của Bạch Đình.

Bạn đang đọc truyện *Mô Lên Giường Của Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3

Chuông cửa đột nhiên vang lên, Tiểu Tang bỗng thấy căng thẳng, muộn thế này rồi ai lại đến chứ? lẽ nào là tiểu thư được thả về rồi?

Tiểu Tang mở cửa ra, ngoài cửa lại không có một ai, một cơn gió lạnh thổi đến, Tiểu Tang vắt hai tay trước ngực xoa xoa bờ vai suýt xoa, trong lòng thầm niệm “A di Đà Phật”, đang định đóng cửa mà thì đột nhiên một bàn tay giờ ngang ra trước mặt

“A.....” Tiểu Tang kêu lên thất thanh sợ hãi.

Cánh cửa bị kéo ra ngoài, Hoắc Thiệu Khiêm nghiêng răng ngồi dưới đất dựa vào cửa: “Mất em đi đâu đấy? một người lù lù như anh mà không nhìn thấy à?”

Tiểu Tang vỗ tay vào ngực khi con tim đang đập loạn lên vì sợ hãi, cô nói tức giận: “Anh suýt nữa dọa chết tôi đấy!”

Hoắc Thiệu Khiêm đứng lên, rồi tự nhiên đi thẳng vào trong, ngồi xuống ghế sofa.

Tiểu Tang nhìn thấy anh có chút căng thẳng, không biết anh định làm gì, chỉ biết đơ người ra nhìn anh.

Dường như tâm trạng anh không được tốt lắm, sắc mặt cũng có chút kì lạ, anh nói lạnh lùng: “Anh đói rồi.”

Anh coi đây là nhà hàng à?

Tiểu Tang mở miệng chẳng vui về gì: “Không có gì cho anh ăn cả.”

Hoắc Thiệu Khiêm nhìn cô chăm chăm, Tiểu Tang cũng vênh mặt lên nhìn lại, hai người cứ như vậy sau khi nhìn nhau không chớp mắt, Tiểu Tang cuối cùng cũng bại trận rồi, cô lắc đầu đi vào nhà bếp.

Thực ra trong tủ lạnh có đồ ăn, nhưng Tiểu Tang chỉ nấu một bát mì, bỏ vào hai quả trứng.

Hoắc Thiệu Khiêm đã nằm trên ghế sofa ngủ mất rồi, nhưng hai chân hai tay anh co quắp lại trên ghế, đôi lông mày nheo lại, nhìn có vẻ rất không thoải mái.

Tiểu Tang quỳ xuống nhìn anh, rõ ràng là một khuôn mặt nhẹ nhàng đẹp trai, tại sao mở mắt ra lại dường như biến thành con người khác vậy.

“Này, tỉnh lại đi, chẳng phải là anh đói à?” Tiểu Tang lay lay người anh.

Hoắc Thiệu Khiêm không mở mắt ra, chỉ nhắm mắt lại rên rỉ vài tiếng, nghe có vẻ như rất khó chịu.

“Này, không phải anh chết rồi đấy chứ....” Tiểu Tang dùng lực lay mạnh vai anh.

Hoắc Thiệu Khiêm hơi mở mắt ra, hức một tiếng lạnh lùng: “Anh không chết có phải em sẽ rất thất vọng không?”

Tiểu Tang ngập ngừng mở miệng: “Sao...sao lại thế chứ! anh...anh vẫn ổn chứ?”

“Đương....” Hoắc Thiệu Khiêm mấp máy môi, liếc nhìn cô một cái rồi thiếp đi.

“.....”

Hoắc Thiệu Khiêm thực sự bệnh rồi, bác sĩ nói do uống nhiều rượu quá, ăn lại không đúng bữa nên đã dẫn tới hiện tượng này, thiếu chút nữa thì thùng cả dạ dày.

Nếu như dạ dày mà thùng thật thì không biết đau đến thế nào. Tiểu Tang liếc nhìn người bệnh nằm trên giường, lúc này anh ngủ say rồi, nhưng sắc mặt vẫn trắng bệch, cắt không còn giọt máu, trên môi còn có chỗ phồng rộp lên.

Đột nhiên lòng thương người trong Tiểu Tang trỗi dậy, cô cảm thấy anh thật đáng thương, trước khi vào bệnh viện anh tỉnh một lần, nhất quyết bảo Tiểu Tang rằng không được cho bất kì ai biết việc anh phải nhập viện.

Tiểu Tang nghĩ chắc là kẻ thù nhiều quá đây mà, cô lại nhìn anh với ánh mắt thông cảm.

Lúc này, y tá đã mang thuốc tới, Tiểu Tang chỉ có thể gọi anh: “Hoắc thiếu gia, dậy uống thuốc thôi!”

Hoắc Thiệu Khiêm không tỉnh, Tiểu Tang chỉ biết nói với y tá: “Cô giúp tôi đỡ anh

Bạn đang đọc truyện *Mô Lên Giường Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

“Nhưng tôi có người để thích rồi...” sống mũi Tiểu Tang thấy cay cay, thế nhưng người đó lại không thích tôi, tôi còn đứng trước mặt anh ta mà nói mạnh mẽ.

Sắc mặt Hoắc Thiệu Khiêm liền trở nên khó coi, nói lạnh lùng: “Là Triệu Hàng Chi?”

“Vâng.”

“Tuy em không nhận anh nhưng người khác cũng đừng nghĩ có được em, em đừng có nghĩ tới chuyện quyến rũ anh ta

Lời anh nói thực sự làm cô tức giận, cô đứng lên giáng cho anh một cái tát, tức tới nỗi toàn thân run lên: “Toàn thế giới này người không có tư cách nói tôi chính là anh! anh dựa vào cái gì mà nói tôi? Dựa vào cái gì?”

Hoắc Thiệu Khiêm dùng lực nắm lấy tay cô, cắn lên môi cô, sự đau thương cùng với căm giận trong lòng Tiểu Tang đột nhiên bùng lên, cô giơ chân đá vào anh, anh không tránh và đứng im đón nhận cú đá đó, thậm chí miệng còn không kêu lên một tiếng.

“Em từ bỏ ý nghĩ đó đi, cả đời này em sẽ là người của anh!” nói xong câu này anh liền rời đi.

Tiểu Tang đột nhiên cảm thấy thật chán nản, cô ngồi phịch xuống đất.

.....

Ngày mai chính là ngày hôn lễ của Hoắc Thiệu Khiêm và Bạch Đình, Tiểu Tang lấy cớ cơ thể không khỏe nên không đi tham dự, chỉ thu dọn mấy bộ quần áo, viết cho Bạch Đình một bức thư để lại, đem hành lý ra khỏi cửa.

Vừa ra khỏi cửa đột nhiên có một bóng đen xuất hiện, tiếp sau đó cô cảm thấy phía sau gáy đau nhói, làm cô bất tỉnh, chìm ngập vào trong bóng tối.

Trong bóng tối dường như có ánh đèn nhấp nháy, giống như sương mù dần tan ra, để lộ một khoảng hư vô huyền ảo, cô đột nhiên nhìn thấy bản thân mình.

Cô vẫn rất trẻ, trên khuôn mặt có chút nhút nhát và xấu hổ, cô hỏi một người hóa trang thành một con gấu khổng lồ đang ngồi bên cạnh mình: “Có phải anh thích em không?”

Con gấu vung về gât đầu, cô kêu lên một tiếng vui mừng, ôm chặt lấy con gấu, trong tay con gấu đột nhiên xuất hiện một chiếc hộp nhỏ, cô đỡ lấy chiếc hộp vói vẻ tò mò, đó là một chiếc nhẫn kim cương nhỏ nhắn xinh xắn.

Con gấu đột nhiên chạy đi, rồi đưa tay ra vẫy cô: “Gã cho anh nhé!”

Cô đỡ người ra một lát rồi mới gât đầu hạnh phúc.

Con gấu bỏ chiếc mặt nạ ra, để lộ ra khuôn mặt, Tiểu Tang cả đời sẽ không quên khuôn mặt đó.

Cô đứng ở nơi xa, nhìn bản thân mình hạnh phúc ôm lấy Hoắc Thiệu Khiêm rồi đi, cô đang muốn đuổi theo, cảnh tượng đột nhiên thay đổi, lần này là một cảnh tượng của một hôn lễ tráng lệ, nhưng lại không có lấy một người.

Tiểu Tang men theo con đường dẫn lên sân khấu đi chậm chậm, trong lòng rất sợ hãi, nhưng cô biết, dường như cô sắp biết điều gì đó.

Ở phía trước vốn là nơi Cha đạo đứng nhưng đứng ở đó lại là cô và Hoắc Thiệu Khiêm, hai người đều mặc đồ lễ phục đám cưới.

Trong tay Hoắc Thiệu Khiêm cầm một tập tài liệu, cô thản nhiên đỡ lấy, sau khi ký tên xong, ngữ khí rất bình thản cô nói: “Hoắc Thiệu Khiêm, sẽ có một ngày, những thứ này tôi sẽ lấy lại hết.”

Hoắc Thiệu Khiêm không hề tức giận một chút nào, anh chỉ cười cười: “Nếu như em tức giận thì mắng thêm vài câu cũng không sao, nếu như ba em không tức chết thì cũng hi vọng em có thể cầm về được những thứ này.”

Cô nhìn anh, trong mắt như sắp nhỏ máu ra.

Tiểu Tang cảm thấy đầu hơi choáng váng, nhưng dường như sự việc vẫn chưa kết thúc, cảnh tượng lại một lần nữa thay đổi, lần này là một căn phòng lưu trữ lộn xộn.

Cô nhìn thấy cô mặc quần áo của người bệnh, trên đầu còn quấn băng gạc, trốn trong một góc bịt chặt miệng lại, bên ngoài có tiếng bước chân và tiếng nói ồn ào: “Đi phía đó tìm xem, Hoắc tiên sinh nói rồi, chưa tìm thấy người thì không được quay về!”

Cứ trốn như thế cho tới nửa đêm, cô tìm được một bộ đồ y tá cũ kỹ, kéo tấm băng quấn trên đầu xuống, vết thương trên đầu vẫn còn đang rỉ máu, cô tìm một chiếc khẩu trang, đeo vào, rồi mới dám cúi đầu đi ra phía ngoài.

Vừa ra khỏi cổng bệnh viện, cô liền chạy như ma đuổi, chạy thẳng tới một phòng khám tư nhân cao cấp. Cửa không khóa, cô đi vào như thể rất quen đường, bên trong có một người đàn ông, nhìn như thể đang đợi cô, vừa nhìn thấy cô liền ôm chặt lấy cô thương xót.

Cô giống như tìm được người cứu mạng mà bám lấy quần áo người đàn ông, cô lặp đi lặp lại mấy câu nói: “Giúp tôi rời khỏi nơi đây! Tôi sẽ trở lại báo thù....” người đàn ông với khuôn mặt đau khổ, bảo cô hãy ngồi xuống nghỉ ngơi trước đã. Cô nhìn thấy cô ngủ say, người đàn ông đặt cô bên cạnh một thiết bị, do dự một lát rồi nói: “Tiểu Tang, em đừng trách anh, anh chỉ là không muốn nửa phần đời còn lại của em đều sống trong sự thù hận...”

Tiểu Tang muốn hét tỉnh cô, nhưng lại bất lực, mắt trừng trừng nhìn người đàn ông khởi động chiếc máy, làm thối miên sâu cho cô.

Đầu óc cô đột nhiên đau đớn vô cùng, cô muốn tỉnh dậy, cô muốn nhớ lại tất cả.

Sau khi cô bị thối miên, quên hết mọi thứ, ngày hôm đó cô ở ga tàu, cô nắm chặt lấy chiếc vé tàu, nhưng mà xui quỷ khiến thế nào mà cô lại ngồi lên một chuyến tàu khác và tới nơi đây.

Không ngờ, cô vẫn gặp Hoắc Thiệu Khiêm!

.....

Tiểu Tang đột nhiên mở đôi mắt mơ hồ ra, trước mắt mọi thứ dần trở nên rõ ràng, nhìn thấy Hoắc Thiệu Khiêm, còn có cả Triệu Hàng Chi, cũng nhìn thấy Bạch Đình, hai mắt Bạch Đình còn hơi đỏ lên.

Cô từ từ hít thở, rồi nhìn Bạch Đình cười cười.

Nước mắt của Bạch Đình lăn ra: “Tiểu Tang, em dọa chị sợ chết khiếp, nếu không phải Triệu Hàng Chi tìm em, cứu em đúng lúc thì em đã bị bắt cóc rồi, những tên ăn trộm đó chắc chắn là nghỉ trong nhà không có người nên đến ăn trộm đồ.....”

Tiểu Tang nhìn Triệu Hàng Chi: “Cảm ơn anh.”

Triệu Hàng Chi nhún vai, cười lại với cô: “Nên làm thôi mà!”

Tiểu Tang không hề liếc nhìn Hoắc Thiệu Khiêm, Hoắc Thiệu Khiêm muốn đưa tay lên sờ vào trán cô, nhưng cô đã quay mặt sang một bên né đi.

Bàn tay anh lơ lửng trong không trung, nhưng cũng không tức giận: “Em muốn ăn chút gì?”

Ánh mắt Tiểu Tang nhìn vào Triệu Hàng Chi đứng bên cạnh: “Có thể rót giúp tôi cốc nước không?”

Triệu Hàng Chi gật đầu, Hoắc Thiệu Khiêm lại nhanh hơn Triệu Hàng Chi một bước rót nước, đưa đến miệng cô, nhưng ánh mắt cô vẫn hướng về phía Triệu Hàng Chi, không thèm nhìn anh dù chỉ là liếc nhìn.

“Thiệu Khiêm!” Bạch Đình nói với ngữ khí có chút lo lắng: “Anh sao thế, việc như vậy nên để Triệu Hàng Chi làm, Tiểu Tang không thích người lạ lại gần cô ấy.”

Người lạ?

Đúng thế, bây giờ ánh mắt Tiểu Tang nhìn anh hoàn toàn giống với nhìn một người xa lạ, cuối cùng anh cũng cảm giác thấy điều gì đó bất thường, liền hỏi: “Sao thế?”

Tiểu Tang không nói gì, chỉ cảm thấy bức dọc: “Tôi muốn nghỉ ngơi, mọi người đi đi.”

Trong lòng Bạch Đình bất an, kéo tay Hoắc Thiệu Khiêm nói: “Thiệu Khiêm, đi thôi, ngày mai là ngày chúng ta kết hôn, còn có rất nhiều thứ chưa chuẩn bị xong.....”

“Vậy thì lùi lại vài hôm nữa.”

Hoắc Thiệu Khiêm không nhìn Bạch Đình, chỉ nhìn chăm chăm vào Tiểu Tang không rời mắt, nhưng không có được bất kì sự đáp lại nào, trong lòng anh hốt hoảng, còn hốt hoảng hơn cả lúc nghe tin cô bị bắt cóc và bị thương.

Khuôn mặt Bạch Đình đột nhiên trắng bệch cắt không còn giọt máu, cô nắm chặt lấy chiếc túi trong tay: “Vâng, nghe theo anh.”

Chỉ tới sau khi Hoắc Thiệu Khiêm và Bạch Đình rời đi, Triệu Hàng Chi mới cầm cốc nước đó, đỡ Tiểu Tang ngồi dậy, đưa cốc nước lên miệng cho cô uống từng ngụm một.

Nước mắt cô từ từ lăn ra, Triệu Hàng Chi hốt hoảng: “Cô thấy không thoải mái ở đâu, tôi đi gọi bác sĩ.”

Tiểu Tang kéo tay anh lại, ánh mắt trở nên lạnh lùng: “Tôi không sao, mấy năm nay, chưa có khi nào tôi sống tốt như bây giờ.”

Nếu không phải là bộ dạng không thay đổi, Triệu Hàng Chi suýt nữa còn cho rằng Tiểu Tang bị ma nhập, cô thế này không hề giống với một bảo mẫu mà ngoài mặt lạnh lùng trong lòng ấm áp, sống nội tâm như anh từng biết trước đây.

“Triệu Hàng Chi, giúp tôi....cũng là giúp Bạch Đình, tôi biết anh vẫn luôn thích Bạch Đình.”

Triệu Hàng Chi từ từ đặt cốc nước xuống, khuôn mặt có chút ngạc nhiên, sau đó liền trở nên nghiêm túc: “Giúp thế nào.....”

.....

Trong một dinh thự nằm ở vùng ngoại ô, hôn lễ đã được lùi lại mấy ngày của Hoắc gia và Bạch gia đang được tổ chức long trọng, những nhân vật có tiếng tăm của thành phố đều tới tham dự, mọi người diện trên người những bộ quần áo váy vóc lộng lẫy.

“Mau xem, đến rồi.....”

Mọi người quay đầu lại, một chiếc Lincoln đang tiến lại gần, cánh cửa xe mở ra, tân lang Hoắc Thiệu Khiêm xuống xe trước, đưa tay ra đỡ lấy vị hôn thê xinh đẹp Bạch Đình.

Mái tóc dài của Bạch Đình được cuộn lên, để lộ ra phần cổ dài và trắng, mặc trên người bộ váy cưới màu trắng, còn Hoắc Thiệu Khiêm mặc trên người một bộ vest màu đen, khí chất quý tộc vốn có trên người anh làm cho anh càng thoát tục và anh tú hơn.

Đúng là một đôi uyên ương trời tạo.

Nhưng trong lòng Bạch Đình luôn có một sự bất an, sau khi rời khỏi bệnh viện chỗ Tiểu Tang, đừng nói tới mấy ngày nay Hoắc Thiệu Khiêm thái độ đối với cô không thay đổi, nhưng cô cảm thấy mấy ngày nay tâm trạng anh vô cùng không tốt.

Khi ánh mắt cô hướng thẳng về phía Hoắc Thiệu Khiêm, kiễng chân hôn lên má anh, dưới sân khấu mọi người bắt đầu vỗ tay ào ào, tiếp theo là lúc hai người trao nhẫn cho nhau, con tim Bạch Đình cuối cùng cũng thấy nhẹ nhõm rất nhiều, chỉ cần đeo nhẫn vào, lễ thức coi như hoàn thành.

“Hoắc Thiệu Khiêm, anh lừa mắt sân nghiệp nhà chúng tôi, bây giờ lại muốn lừa Bạch gia sao?”

Lối vào của hội trường, bên dưới vòng hoa rực rỡ sắc màu, một người đứng đó thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người, Hoắc Thiệu Khiêm quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt đó anh liền ngạc nhiên và vui mừng.

Tiểu Tang mặc trên người một bộ lễ phục màu đen được may rất tinh tế, trên tay còn cầm một chiếc túi màu đỏ tươi quý giá, đi về phía cô dâu chú rể, dáng điệu của cô thể hiện rõ cô là một người được nuôi dạy trong một gia đình gia thế.

“Em là Tiểu Tang?” Bạch Đình ngạc nhiên, sợ hãi lắc lắc đầu: “Không, cô không phải....”

“Tôi đúng là không phải Tiểu Tang mà cô quen biết, hôm nay tôi tới đây chỉ là muốn vạch trần những việc chẳng bằng loài cầm thú mà vị Hoắc thiếu gia đây đã làm....”

Cô vừa dứt lời, phía dưới đột nhiên ồn ào bàn tán.

Tiểu Tang đứng trước mặt anh, ánh mắt lạnh lùng nhìn anh.

“Tiểu Tang.....” Hoắc Thiệu Khiêm bất động, ánh mắt mơ hồ lại tuyệt vọng nhìn cô, đưa tay ra, nhưng được một nửa thì dừng lại, đôi môi anh run lên, nhưng khuôn mặt thì không có nét biểu cảm gì: “Em nhớ ra anh rồi?”

“Nếu như có thể, tôi muốn cả đời này sẽ không nhớ ra anh.” Tiểu Tang cười khinh một tiếng, đi gần về phía anh một chút, ánh mắt cô như đóng băng lại, từ trong túi xách cô lấy ra một tập tài liệu, vứt xuống dưới chân Hoắc Thiệu Khiêm: “Nhờ sự giúp đỡ của Triệu Thị, tôi đã thù về một phần cổ phần của gia đình chúng tôi, tuy anh bây giờ vẫn là cổ đông lớn nhất, nhưng anh biết tôi sẽ không từ bỏ đâu.”

Hoắc Thiệu Khiêm đứng thẳng trước mặt cô, đôi môi anh nhấp nháy nhưng không nói gì, lấy trong túi ra một sợi dây màu đỏ, tháo nó ra, nhìn cô: “Còn nhớ nó không?”

Sợi dây luồn vào một chiếc nhẫn kim cương nhỏ, kim cương nhấp nháy long lanh, giống như nhìn thấy chủ nhân người vẫn luôn đeo nó.

“Đưa tôi xem xem.” Cô đưa tay ra rút chiếc nhẫn trong tay anh, rồi khi đã cầm vào tay cô không chút do dự ném đi.

Anh đơ người ra, vài giây sau mới bật cười: “Kim cương trên chiếc nhẫn tuy rất nhỏ, nhưng năm đó anh đã phải tiết kiệm tiền nửa năm, em đường đường là một đương kim đại tiểu thư, vậy mà lại thích nó đến như vậy....”

Tiểu Tang mím chặt môi, nói đầy tức giận: “Năm đó tôi quá ngốc nên mới yêu anh, lại còn ép chết cha tôi, còn tôi cũng mất trí, hơn nữa còn phải sống tạm bợ cho qua ngày bao nhiêu năm nay....”

“Em hận anh thế này cũng tốt, ít nhất là em sẽ không quên anh.”

Anh muốn sờ tay lên mặt cô nhưng cô lại quay người rời đi, từ phía sau lưng truyền đến tiếng nói của anh: “Tiểu Tang, đúng là anh có động cơ khi tiếp cận em, trước đây đều lừa dối em, thế nhưng mỗi lần lừa em anh đều cảm thấy rất đau khổ, là anh đã phụ em!”

“Đúng, là anh đã phụ tôi! Tôi đã nói rồi, có một ngày, những thứ gì của nhà tôi tôi sẽ lấy lại hết, vì thế, chúng ta sau này còn gặp lại nhau nhiều Hoắc tiên sinh.”

Nói xong, cô không lưu luyến gì mà rời khỏi buổi hôn lễ.

Cô chỉ cảm thấy có sự bức dọc không nói ra được, năm xưa khi anh đóng giả làm một con gấu để cầu hôn cô, cảnh tượng đó cô nhớ không thật rõ ràng, thế nhưng ngày hôm đó anh đứng trong buổi hôn lễ ép cô ký tên, bộ dạng đó, cả đời này cô sẽ không bao giờ quên.

Hôm nay, anh lại nói những điều đó có tác dụng gì, lẽ nào còn muốn dùng những lời đường mật để lừa cô sao? Anh đã quên hết những việc trước đây rồi à? Thế nhưng cô đã nhớ hết, cô nhớ lại hết rồi.

Hóa ra quên đi không phải là bất hạnh, mà là hạnh phúc thực sự.

Hoắc Thiệu Khiêm hơi ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn theo bóng dáng cô rời đi, nhìn theo bóng dáng mảnh dẻ, mỏng manh của cô như một tờ giấy mà bất cứ khi nào cũng có thể bị gió thổi đi, nhưng lại kiên cường hơn bất kỳ ai.

Nếu ngay từ đầu anh biết, anh tiếp cận cô đã để lại cho cô nhiều nỗi đau và vết sẹo không lành được như vậy, liệu anh có lựa chọn từ bỏ thân phận hư ảo là người của Hoắc gia không?

.....

Hôn lễ vốn ồn ào náo nhiệt, bây giờ là một sự hỗn loạn.

Kéo lỏng chiếc cà vạt trên cổ ra, Hoắc Thiệu Khiêm thở dài một tiếng, sau đó tìm bậc thềm bước xuống, nhắm mắt lại.

Tất cả đều kết thúc rồi!

Bên cạnh có người ghé lại gần, ngồi xuống cạnh anh: “Anh hồi hận rồi à?”

Hoắc Thiệu Khiêm không mở mắt ra: “Đã từ rất lâu, tôi hồi hận rồi.”

“Vậy thì tại sao anh còn đồng ý kết hôn với tôi?” Bạch Đình hỏi với ngữ khí có phần kích động: “Rõ ràng tôi biết chúng ta chỉ là kết hôn giả, thế nhưng tôi vẫn không can tâm...”

“Thế nên cô cho người bắt cóc Tiểu Tang, chỉ là muốn ép tôi kết hôn với cô theo đúng kế hoạch. Thực ra, cô không cần làm như vậy tôi cũng sẽ kết hôn với cô, thế nhưng...” Hoắc Thiệu Khiêm đột nhiên mở mắt ra: “Cô làm cho Tiểu Tang nhớ lại tất cả, cô có biết không, khi được biết cô ấy không còn nhớ tôi tôi đã vui đến thế nào, thế nhưng tất cả đã bị cô phá hủy.

“Tôi...tôi chỉ là sợ...”

Hai mắt Bạch Đình đột nhiên nhòe đi, cô ta chỉ có kết hôn mới có thể tham gia vào công ty của cha mình, dã tâm của cô ta là như vậy, do đó đã kết hợp với Hoắc Thiệu Khiêm, cô ta gia nhập vào công ty có được quyền điều hành thì anh mới có thể có được hợp tác lâu dài, thế nhưng cô ta nhìn thấy thái độ của Hoắc Thiệu Khiêm đối với Tiểu Tang, càng ngày cô ta càng lo lắng, cô ta không cho phép kế hoạch trong tương lai của mình bị phá hỏng chỉ vì một bảo mẫu.

Hoắc Thiệu Khiêm ngừng đầu lên lau nước mắt cho Bạch Đình: “Thực ra chúng ta có điểm rất giống nhau, hay là, để tôi kể cho cô nghe một câu chuyện đi.”

Anh ngồi lại với tư thế thoải mái hơn, bắt đầu nói: “Có một bé trai, vừa mới sinh ra mẹ cậu đã mất rồi, cậu được mẹ kế nuôi lớn, cậu cũng luôn coi mẹ kế như mẹ đẻ của mình, thế nhưng có một ngày cậu phát hiện, mẹ cậu chính là bị mẹ kế hại chết, thế nhưng khi đó cậu còn nhỏ, không đầu lại được với bà ta....”

Anh dựa lưng vào ghế, hay tay vất ra sau gáy nói tiếp: “Cha cậu không phải chỉ có một người con trai là cậu, cậu còn có anh trai, là con trai của mẹ kế, tuy cuối cùng cha cậu vẫn chọn người em làm người kế thừa kế gia nghiệp, nhưng cũng đưa ra một thách thức cho cậu, bảo cậu đi tới một nơi khác, chỉ cần hoàn thành một nhiệm vụ rất khó hoàn thành thì cậu mới có thể trở về và thừa kế gia nghiệp....”

Hoắc Thiệu Khiêm nói tới đây, đột nhiên đơ người ra, một lúc sau, anh lại dùng ngữ khí bình thản như đang kể chuyện đó nói tiếp: “Ở đó, cậu gặp được người con gái quan trọng nhất cuộc đời mình, cậu trong lòng đã có mục đích tiếp cận cô, sau đó yêu cô, cuối cùng lại không thể không làm hại cô cho tới khi mất đi cô hoàn toàn. Thế nhưng chàng trai đó bắt buộc phải làm vậy, cậu muốn báo thù cho mẹ mình....

“Chàng trai đó đã từng bước từng bước đi tới ngày hôm nay, cha cậu đã dùng thân phận để mê hoặc cậu, cậu bèn từng bước từng bước đi tới ngày hôm nay.”

“Cô ấy vẫn quay về, chẳng phải thế à? anh vẫn còn cơ hội.”

“Tôi biết.”

Anh khẽ mỉm cười, quay người lại, quay lưng vào Bạch Đình, chiếc áo sơ mi đã nhàu nát, có con gió nhẹ thổi qua, anh co người lại, hình như đã ngủ mất rồi....

----Hết-----

Bạn đang đọc truyện *Mô Lên Giường Của Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.